

ЛЮБА КАЛМЕНКО
ПОР'ЯДНА ЛЬВІВСЬКА ПАНІ

УДК 821.161.2-31
ББК 84 (4Укр)-44
К 49

Текст друкується за виданням:

Клименко Л. Пор'ядна львівська пані: роман / Люба Клименко. – К., Дуліби, 2008

Фото, дизайн та обкладинка - Богдан Венгер
Продюсер проекту «Люба Клименко» - Марина Гримич

Клименко Л.

К-49 Пор'ядна львівська пані: роман / Люба Клименко. – 4-е вид. – К. : Дуліби, 2012. - 160 с.

ISBN 978-966-8910-64-7

«Пор'ядна львівська пані» – це красивий, елегантний і дотепний еротичний роман, який треба читати вночі з ліхтариком під ковдрою і ні в якому разі не пробувати відтворити з топографічною точністю все те, що роблять головні герої, бо в місцях їх еротичних пригод з часу першого виходу роману Люби Клименко патрулює львівська поліція моралі.

УДК 821.161.2-31
ББК 84 (4Укр)-44

ISBN 978-966-8910-44-9
ISBN 978-966-8910-64-7

© Видавництво «Дуліби», 2008
© Видавництво «Дуліби», зі змінами, 2012
© Люба Клименко, текст, 2008
© Богдан Венгер, художнє оформлення, 2012

Пенелопа уважно роздивлялася лікаря, що сидів навпроти неї і заповнював її історію хвороби. Кругленький чоловічок із кругленьким черевцем, у круглих окулярах і з круглою лисиною. Єдине, що в нього було не кругле, – це гостра «ленінська» борідка. Нарешті він припинив писанину і почав вивчати результати її аналізів та обстежень головного мозку.

— Мушу вам сказати, шановна пані... мгм... (лікар подивився на обкладинку історії хвороби) Пе-не-лопо (по складах прочитав він), що у вас ніяких суттєвих з'юшень (лікар не вимовляв літери «р») немає. Я не бачу ніяких патологій, дойогенька. Отже, етіологія ваших головних болей нагадує т'ядиційну міг'єнь.

Лікар подивився на Пенелопу зосередженим поглядом і спитав:

— Ви заміжня?

— Так.

— Давно?

— Десять років.

— Дітей маєте?

— Так, двоє.

— Часто маєте статеві стосунки з чоловіком?

Пенелопа отетеріла.

— Прошу?

— Чи давно ви мали статеву близькість

з вашим чоловіком? – переформулював запитання лікар.

Пенелопа була обурена запитанням. Проте все-таки напружила пам'ять.

— На Різдво, здається... Так... Ще запам'ятала: гріх же!

Лікар замислено подивився у вікно, за яким набубнявіли весняні бруньки.

— Та-ак... – протягнув він. – Ви от'їмуєте задоволення від статевої близькості?

— Прошу? – перепитала Пенелопа.

— Я питаю: чи от'їмуєте ви задоволення від близьких стосунків з

чоловіком? – голосніше повторив лікар.

«Він думає, що я глуха! Що він мене питає, цей старий збоченець?» – Пенелопа відкрила рота, щоб висловити обурення порядної львівської пані, проте останньої миті стрималася.

Лікар подивився на неї зі співчуттям і, немов промовляючи «з вами все ясно», заколивав нижню губу.

— Ну що ж, дойогенька моя! – у голосі лікаря бринів щирий жаль. – Що я можу вам пойдити? Може, сп'ябуєте завести собі коханця?

Пенелопа підскочила з місця і кулею вилетіла з кабінету на вулицю.

«Старий козел! За кого він мене приймає?»

Вона летіла проспектом Шевченка до Галицького базару і навпростець до своєї роботи. Обідня перерва закінчувалася, а треба було ще встигнути запарити собі каву і перекусити канапками.

Вона, як завжди, захекалася, піднімаючись крутими дерев'яними сходишками холодної старої львівської кам'яниці. Не стишуючи ходи, пробігла коридором, і луна від її кроків рознеслася по всій, майже порожній, будові. Пенелопа зайшла до свого кабінету і поставила воду на каву. Потім вийняла загорнені в серветки канапки і поклала їх на тарілочку.

Зненацька вона почула якийсь дивний звук – чи то схлипування, а чи стримануваний стогін. Пенелопа дослухалася. «Привиди чи що?» – подумала і відразу ж забула: звук води, що вже закипала, відволік її увагу. Вона сіла біля вікна і, попиваючи каву, розглядала зі свого вікна львів'ян, а точніше, львів'янок, які навесні ставали просто фантастичними.

Зненацька дивний звук повторився. Пенелопа здригнулася. Він долинав через двері, які вели до сусідньої кімнати. Двері давно вже були замкнені на ключ, і на них висіла старовинна мапа Львова XVII ст. Пенелопа обережно підійшла до мапи і з підозрою подивилася на площу Ринок, потім припідняла мапу і, побачивши внизу шпарину для ключів, зазирнула туди.

Спершу вона нічого не змогла розгледіти. Пенелопа побачила спину чоловіка з мокрою сорочкою, який чомусь тримав за п'яти чийсь ноги. Чоловік інтенсивно розгойдувався взад-уперед, а рожеві пальчики на ногах, які він стискав,

ворушилися в такт його зусиль. Пенелопа не могла збагнути, що діється. Вона уважніше придивилася, і раптом з-під ліктя чоловіка виринула розпатлана голова її молодой колеги Касі. Нарешті Пенелопу пронизав запізнiлий здогад. «Матко Боска!» – мало не вигукнула вона і закрила собі долонею рота. Тієї ж миті Кася зробила собі те саме, щоб притлумити стогін, який виривався з її вологих вуст.

Пенелопа відірвалася від шпаринки, мало не зірвавши старовинної карти Львова і відскочила від дверей, мов ошпарена. Вона повернулася до своїх канапок, однак їсти їй уже перехотілося. Пенелопа сиділа нерухомо, і, вирячивши очі, втупилася в Замкову гору на мапі.

Через деякий час вона повільно, мов сновидка, встала з місця, підійшла до вхідних дверей кабінету, замкнула їх на ключ і так само повільно, з застиглим поглядом, підійшла до мапи. Вона присіла навпочіпки і знову залізла під неї.

Те, що Пенелопа побачила, водночас обпекло її і загіпнотизувало. Кася лежала на столі, прямо на розгорнутій великій «Актовій книзі Львова XVII ст.». Касині ноги вже звисали вниз, а чоловік – Пенелопа його впізнала, це був науковець із Києва, що перебував у їхньому архіві у відрядженні, – опершись ліктями на безцінний пергамент, на який Пенелопа боялася навіть дмухнути, жадібно впився поцілунком у Касині вуста. Водночас він продовжував свої ритмічні рухи. Його оголений задок стискався і розпружувався в такт коливанням тіла.

Пенелопа вперше в житті бачила оголений чоловічий зад. Вона зачаровано дивилася на ці половинки, і єдине, про що вона думала, – це про «Актову книгу Львова XVII ст.»

Дмитро Іванович, – а так звали молодого доктора історичних наук із Києва, – підвищив швидкість своїх коливань, і Пенелопа здогадалася, що ця магiчна дія наближається до свого логічного кінця. Вона розкрила була рота, щоб вигукнути: «Тільки не кінчайте на Актову книгу!», проте їй немов заціпило.

Дмитро Іванович прохрипів здавленим голосом:

— У тебе можна?

Кася заперечно захитала головою, і він з бичачим стогоном вирвав своє грішне місце з іншого грішного місця і, затиснувши його в руках, направив його,

мов шланг, на оголений Касин живіт. Дмитро Іванович почав дивно смикатися, немов від електричних імпульсів, і з його грішного місця прямо на Касин пупок, у такт імпульсів, почала випльовуватися мутно-біла рідина. Кася, тихенько стогнувши, розмазувала цю рідину по своєму животу.

Нарешті Дмитро Іванович безсило упав на Касю, яка, лежала на «Актовій книзі...» Обоє важко відсапувалися.

Через якийсь час Дмитро Іванович почав поволі підводитися і віддирати свого живота від Касино, який склеїла та біла рідина. Цей процес викликав в обох специфічний тихий сміх. Нарешті чоловік випрямився, поозирався по кімнаті, очевидно, шукаючи чим втертися, щось ухопив у руки і став ніжно витирати свій і Касин животи.

Кася підвела голову і уважно придивилася до витирачки, потім вирвала її з рук доктора історичних наук, розгорнула, і обоє захихотіли.

Пенелопа не чекала, поки вони вдягнуться. Вона вилізла з-під мапи. Її ноги затерпли, і жінка їх масувала. Не дочекавшись полегшення, відчинила двері і вилетіла в коридор. Намагаючись не стукати підборами, навшпиньки пробігла лунким коридором і, вискочивши на високі сходи, поскакала, немов молода кізка, вниз. Зненацька ноги підкосилися, і вона полетіла з розгону вниз, й упала навзніч на стару дерев'яну підлогу. Поки летіла, в її голові немовби ще раз прокрутилася відеоплівка побаченого акту, що відбувся на, можна сказати, священній «Актовій книзі Львова XVII ст.», акту, який не можна було назвати статевим, а тільки актом вандалізму.

Пенелопа підвелася з підлоги, сіла на східці й заплакала.

Трохи оговтавшись, вона важко встала зі сходинки і рушила вгору. Жахливо боліло тіло, а особливо ніс. Мужньо подолавши останню сходинку, вона увійшла в коридор. Як вона колись любила цю будівлю! Круглі білі стелі, середньовічна атмосфера, дух історії!.. Перебування у цьому будинку мільйонів безцінних записів з історії Галичини додавали йому ще більшої святості й привабливості. Однак ті сторінки латинською, польською, німецькою, українською, а подекуди й іншими мовами нікого не цікавили. Хіба що...

Пенелопа рішуче відкинула від себе спогад про доктора історичних наук і пішла в свій кабінет.

За столом, неначе нічого не сталося, сиділа Кася і клацала на комп'ютері.

Пенелопа повільно сіла за свій стіл. Робота не йшла. Від болю всього тіла перестала боліти голова. Однак зосередитися вона вже не могла. Перед очима Пенелопа сиділа молода жінка, яка... ні, це не жінка... це монстр!

Вона не знала, як діяти в цій ситуації, тож іще довго так просиділа, поки нарешті не озвалася:

— Пані Касю, принесіть мені, будь ласка, «Актову книгу Львова XVII ст.».

Кася легко підскочила і випурхнула з кабінету.

Пенелопа встала і подивилася у вікно, за яким цокотіли підборами фантастичні весняні львів'янки. Її погляд ковзнув по вікну і опинився на батареї. «Що то?» Там сушився вишиваний рушничок... Рушничок, який вона сама вишила... Власноручно вишила портрет Данила Галицького! «Господи Ісусе!» – тільки й прошепотіла вона, зрозумівши, чому так хихотіли Кася з Дмитром Івановичем, витираючи свої склеєні животи.

Пенелопа в знеможі впала на стілець. Їй, вже вкотре за сьогоднішній день, відмовили ноги.

У кімнату впорхнула Кася і поклала на столі перед Пенелопою багатокілограмовий манускрипт у шкіряній оправі.

— Прошу, Пенелопчко Василівно!

Пенелопа мала б подякувати, проте їй відібрало мову. Кася, не звертаючи уваги на стан колеги, знову вместилася за комп'ютером і весело заклацала своїми прудкими пальчиками по клавіатурі. Пенелопа набрала в груди повітря і розгорнула книгу.

«Nomine... Jesu Christi Amen...» – прочитала вона пошепки.

І тут її чутливі ніздрі вловили якийсь новий запах. Він зовсім не був схожий на запах віковичних книжок. Цей запах був дразливий і безпардонний. Цей запах був агресивний і збуджувальний.

Вона різко закрила книгу. Кася, нічого не підозрюючи, клацала далі.

Пенелопа дивилася на її високу шию: волосся було зашпилене на маківці.

Вона втупилася якраз на вологу частину волосся над ніжною потилицею. Немов відчувши на собі погляд, Кася почухала шию. Пенелопа знову розгорнула книгу, щоб пересвідчитися, чи не помилилася вона.

Ні, вона не помилилася. Цей запах, як парка інгаляція, увірвався в її ніздрі й затуманив свідомість. Вона заплющила очі й почала вдихати його, намагаючись абстрагуватись від усіх відчуттів – зору, слуху, дотику, концентруючись тільки на запахіві.

Він був неповторний. Запах старого паперу, запах багаторічної пилюки, запах протлілої шкіряної оправы, запах вицвілого чорнила, але цей новий запах, запах плоті, запах плотської насолоди, що затлумлював старі архівні запахи. Чутливі Пенелопині ніздрі відчували цей бунт ароматів...

— Вам погано, Пенелопочко Василівно?

Пенелопа здригнулася і розплющила очі.

— Ні, дякую.

Вона ледь доплентала додому, ледь вилізла на четвертий поверх старого польського будинку, штовхнула ногою двері й перевалила з торбами через поріг. Її відразу ж з усіх боків оточили домашні: діти рилися в торбах, а чоловік нетерпляче торохтів:

— Сонечко, де ти так довго? Я не маю жодної чистої вишиванки! Ти ж знаєш, який завтра відповідальний концерт!

Пенелопа попленталася до лазнички, набрала в баняки і відра води замість використаної за день і замочила вишивану сорочку

в мисці. Потім пішла на кухню готувати вечерю. Голодні діти по черзі забігали до неї, чекаючи, коли вечеря зготується. Періодично з'являвся і чоловік, підганяючи: «Хуткіше, ластівко! Іди вже прати: скоро відключать воду!»

Поставивши на стіл вечерю, Пенелопа, важко переступаючи, доповзла до лазнички і почала акуратно прати сорочку. Сорочка була лляна і відпиралася важко.

Тим часом на кухні вечеря, очевидно, скінчилася, бо з кімнати долинув звук бандури. Пенелопа просто ненавиділа це бренькання, яке різало її і без того тонкі

нерви. Часом їй здавалося, що колись вона візьме ту бандуру і розтрощить її на друзки. А чоловік, нічого не підозрюючи, натхненно рвав струни і вібрував своїм цапиним голосом, готуючись до завтрашнього концерту. Пенелопа взяла синові затички у вуха для плавання в басейні й запхала собі. Трохи відлягло.

Повісивши сорочку на балконі, Пенелопа пішла на кухню й сіла вечеряти. Їй уже нічого не залишилося. Вона згребла з тарілок недоїдки, відрізала собі шмат хліба й без апетиту поїла.

Подивилася на годинник. Через п'ятнадцять хвилин відключать цю клятву воду. Вона побігла до лазнички знову й пустила воду.

Лежачи у піні, вона, ретельно проаналізувавши сьогоднішній день, вирішила, що вночі мусить спробувати одержати задоволення від близькості з власним чоловіком. Адже далі так тривати не може. Так можна перетворитися на неврастенічку. Пенелопа подивилася на себе в надщерблене дзеркало, яке колись зачепив бандурою її чоловік, споглядаючи себе під час співу, і переконалася: вона давно вже стала неврастенічкою, ще й до того ж інвалідом сексу.

Пенелопа вимила голову, почистила пемзою п'ятки, поголила під пахвами і по боках лобка, намастила тіло кремом і відчула себе готовою до романтичної ночі.

Діти полягали спати, і чоловік розкладав рипучий диван. Пенелопа витягла свіжу постіль, перестелила і посипала на подушку пелюстки засушеної троянди. Таке вона бачила в одному фільмі.

Чоловік навіть не звернув уваги на постіль, тож у своїй брудній піжамі так і завалив на диван. Побачивши на подушці щось незрозуміле, перелякано підскочив:

— Що то є?

Він панічно боявся різних комах.

— То пелюстки троянди, любий, – ніжно сказала Пенелопа.

— Навіщо вони тут? – роздратовано буркнув чоловік, гидливо скидаючи з наволки романтичний антураж.

Нарешті уместився, і вона підлізла йому під бік.

— Що є? – спитав чоловік.

Вона погладила його по голові, що їхньою скупкою і давно завченою напам'ять сімейно-інтимною мовою мало означати: займімося оцим самим, яке й